

Un călător pe străzile din Rio – noaptea

Încet, încet, mănușa neagră de catifea acoperă rubinul care strălucește pe linia orizontului. Noaptea tropicală putea să cizeleze chiar și un diamant. Noaptea asta linge corpul cu limba ei umedă, pătrundea în țesuturi, în fiecare fisură, și acolo, înăuntru, își găsea propriul ritm. O noapte care vibra la fiecare bătaie a pulsului...

Când strada îl cheamă, călătorul nu poate rezista acestei tentații. Se alătură caravanei morții, se pierde în hărmălaia de pe drum și gustă din cea mai veninoasă pasiune. Departe de tot, sunetul tobelor: tobe tam-tam, atabaques, marimbass, pandeiros... Are să ajungă la focul de tabără imens din deșertul infinit al singurătății. Are să se amestece și el cu mulțimea care dansează până când intră în transă. Indivizi eiberați din lanțurile lor, extatici, posedați de plăcere... Cei care dansează cu disperare în jurul focului, în speranța că acesta o să ilumineze atât noaptea din jurul lor, cât și cea din sufletul lor. Același ritm, același deșert și aceeași noapte. Oameni care pășesc la fel, mână în mână, umăr la umăr, dansează împreună în noapte. Acolo se află un mare secret, în același punct mort: viața e doar un vis între două clipiri. Doar un vis...

„Extaz, tobe, dans, dans, dans, dans!”